

И: А въобще общуваш ли с някои от тези хора?

Р: Ами, не (мл. 2, ХБ, ж.).

Пространствената опозиция и типизацията за „тях“ се извършва чрез противопоставянето на „те“ като „цигани“ и „ние“ като **не**-„цигани“ или джоревци. На „циганското“ са полепнали качества като крадливо, мръсно, които до голяма степен идват от типизациите на българите за „циганите“. И поради факта, че местните не искат да бъдат негативно белязани, те изтласкват тези клишета към пришълците. Типизацията за „тях“ е, че те са диви, изостанали, мръсни, крадци. Основното клише, през което те се мислят, е като крадци и тъкмо поради това „те“ развалят квартала. Освен че „те“ развалят „реномето на квартала“ (НПО №4), местните се чувстват застрашени от тях: „Те ша гледат да откраднат от нас! От нашия квартал“ (мл.4, ХБ, м.). Така отношението между „ние“ и „те“ става заредено с множество проблеми.

Въпреки че „пришълците“ се мислят главно през някакви типизации, трябва да бъде направено разграничение между няколко микро типа **не**-„местни“. „Те“ все пак не са съвсем хомогенно цяло.

Първо разграничение може да се направи по времето, за което остават. Те са:

– Идващи за няколко месеца, живеещи в колиби и т.н.: „те са живее два три месеца и си отиде по там от къде е дошъл, после пак дойде и то колелото се върти и все нови и нови пристигат“ (НПО №4). Движението, което те извървяват, е движение от „нашето“ към „чуждото“ и обратно в „нашето“, т.е. те нямат интерес да се впишат.

– Оставащи за продължителен период от време. Някои от тях имат възможност да се впишат в средата, защото чрез намирането на някакви връзки с местни в квартала те могат да избегнат изолацията. Другата възможност е връзката в квартала да е с други пришълци. Тогава взаимоотношението ще бъде опосредствано от предварително изградените типизации.

Второ разграничение, което може да се направи между пришълците, е спрямо мястото на тяхното заселване:

– Заселващи се в свободните площи (част от които в пространството „зад линията“) – те остават изолирани, за-